

words

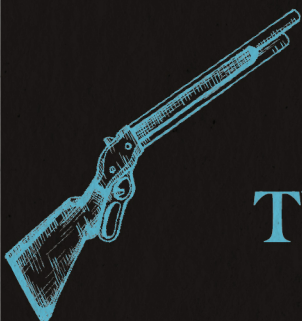
สุดยอดนักสืบคลาสสิกของโลก
วรรณกรรมสืบสวนที่อยู่คู่ผู้อ่านทุกยุคสมัย

Sherlock Holmes

ตอน

หุบเขาแห่งภัย

The Valley of Fear

เซอร์อาร์เทอร์ โดเบบ ดอยล์ เขียน แก๊ซเพิ่มเติมจากสำนวนแปลของ อ. สายสุวรรณ

words
words without boundaries

เชอร์ล็อก โฮลมส์ ตอน หุบเขาแห่งภัย

Sherlock Holmes
The Valley of Fear

เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์
เขียน

แก้ไขเพิ่มเติมจากสำนวนแปลของ อ. สายสุวรรณ์

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“สิ่งที่เป็นทางปฏิบัติที่สุดที่คุณควรจะทำในชีวิตของคุณก็คือ
ปีติประตู่ขังตัวเองสักสามเดือน
และอ่านตำนานอาชญากรรมสักวันละสิบสองชั่วโมง”
- เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์

เชอร์ล็อก โฮล์มส์ ตอน หุบเขาแห่งภัย
Sherlock Holmes: The Valley of Fear

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๔๔๔๔ ต่อ ๔๔๖๔, ๔๔๖๕ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbook.com   @amarinbooks   Words publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6056-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการต้นฉบับ ทศนาภรณ์ คหวนิช • บรรณาธิการประสานงาน ทศ ปริญาคนิต • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล หมดดาด, ประภาวดี มุสิกรักษ์ • คอมพิวเตอร์ คูภิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร อดิยา พัดเย็น, อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

หุบเขาแห่งภัย จากเรื่องเดิม *The Valley of Fear* ซึ่งเคยลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ ระหว่างช่วงปี ๑๙๑๔ - ๑๙๑๕ เป็นเรื่องที่มีความแตกต่างจากเรื่องยาวสามเรื่องแรกที่น่าเสนอไปแล้วบ้างเล็กน้อย เนื่องจากเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเชิงลึกลับซับซ้อนน่าสงสัยเท่าไรนัก การนำเสนอแบ่งออกเป็นสองภาคเช่นเดียวกับเรื่อง *แรงพยาบาท* (*A Study in Scarlet*) โดยภาคแรกเป็นภาคที่โฮล์มส์ได้แสดงความสามารถร่วมกับ ดร.วัตสันตามปกติในการสืบสวนและแก้ไขปัญหอาชญากรรม ส่วนภาคสองเป็นการเล่าเรื่องย้อนหลังโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของคดีอาชญากรรมในภาคแรก ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับตัวละครเอกทั้งสอง และนี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ความพยาบาทอาฆาตแค้นเป็นต้นเหตุของอาชญากรรม

หุบเขาแห่งภัย แสดงความโหดร้ายขององค์กรฆาตกรรม ความหวาดกลัวของประชาชนคนธรรมดา หรือชาวบ้านผู้ยากไร้ที่ต้องอดทนใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัว ความอยุติธรรมที่ชาวบ้านทั่วไปต้องกลักรำลืนผืนรับ และท้ายสุดอิสรภาพของพวกเขาที่ปลอดจากพวกที่คอยกดขี่ข่มเหงเหล่านั้น

เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์ ทำให้เราแลเห็นด้านมืดของมนุษย์ได้ชัดเจน นับเป็นเรื่องที่น่าติดตามอีกเรื่องหนึ่งของผู้ที่ชื่นชอบหนังสือชุด *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* เพราะความสามารถพิเศษของโฮล์มส์นั้นน่าทึ่งเสมอ

คำนำผู้แปล

เรื่อง *หุบเขาแห่งภัย* ที่อยู่ในมือท่านบัดนี้ เป็นเรื่องยาวเรื่องที่สี่ของ เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์ ในชุดเรื่องยาว *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* ซึ่งท่านผู้อ่านคงจะรู้สึกว่ามีท่วงทำนองแปลกกว่าเรื่องก่อนๆ แม้วิธีบรรยายเรื่องจะคล้ายคลึงกับเรื่อง *แรงพยายาม* ก็ตาม ขมวดปมที่ซ่อนไว้มาก่อนในการผูกเรื่องนั้นส่งผลให้เกิดความพิศวงอย่างยิ่ง นับว่าเรื่องนี้เป็นเอกอยู่ในบรรดานิยายสืบสวนทั้งปวงทีเดียว

หลังจากเรื่องนี้แล้ว เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์ ไม่ได้เขียนเรื่อง *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* ในชุดเรื่องยาวอีกเลย คงเขียนแต่เรื่องสั้นเป็นครั้งคราวเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้รวบรวมแปลไว้ทั้งหมดแล้ว เรื่องยาวเรื่องนี้จึงนับเป็นเรื่องสุดท้ายในชุดเรื่องยาว *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* ที่เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์ ได้ทิ้งไว้ในบรรณโลก โดยเฉพาะในโลกของนวนิยายสืบสวน

แต่ภายหลังที่เซอร์อาร์เทอร์สิ้นชีวิตไปแล้ว มีนักเขียนนิยายสืบสวนอีกหลายคนได้จับเชอร์ล็อก โฮล์มส์ และหมอวัตสันขึ้นมาเป็นตัวละครในเรื่องของเขาอีกมากมายหลายเรื่อง หนังสือชุดเรื่องสั้นที่ควรกล่าวถึงคือ *The Exploits of Sherlock Holmes* ซึ่งบุตรชายของท่านเซอร์เอง ชื่ออาเดรียน โคนัน ดอยล์ ได้แต่งร่วมกับจอห์น ดิกสัน คาร์ และข้าพเจ้าได้แปลไปแล้วในชื่อ *เชอร์ล็อก โฮล์มส์ ชุดพิเศษ* ต่อมาก็มีผู้แต่งเรื่องยาว *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* อีก ๒ - ๓ เรื่อง เรื่องหนึ่งข้าพเจ้า

ได้แปลไปแล้วเช่นกัน คือ *The Seven-Per-Cent Solution* ของ Nicholas Meyer ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้ชื่อในพากย์ภาษาไทยว่า *ผจญมัจจุราช* ยังมีอีกสองเรื่องเท่าที่ทราบ และมีผู้เอื้อเพื่อส่งหนังสือมาให้ข้าพเจ้า เรื่องหนึ่งชื่อว่า *The Private Life of Sherlock Holmes* เป็นเรื่องแต่งจากบทภาพยนตร์เมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง ผู้แต่งชื่อ Michael และ Mollie Hardwick อีกเรื่องหนึ่ง Michael Dibdin เป็นผู้แต่ง ชื่อว่า *The Last Sherlock Holmes Story* ในชุดเรื่องสั้นก็มีหนังสือออกใหม่อีกเล่มหนึ่งชื่อว่า *The Further Adventures of Sherlock Holmes* เพิ่งพิมพ์ออกในปี ๒๕๒๘ รวบรวมเรื่องสั้น *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* ที่มีผู้แต่งเลียนแบบเชอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์ ไว้ในที่ต่างๆ แสดงว่าการ“หากิน”กับเรื่อง *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* นั้นยังทำกันอยู่เรื่อยๆ เพราะนักอ่านนิยายสืบสวนยังยินดีต้อนรับเรื่อง *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* อยู่ไม่สร้างชา โดยเฉพาะในพากย์ภาษาไทย ผู้อ่านได้ต้อนรับ *เชอร์ล็อก โฮล์มส์* ฉบับแปลของข้าพเจ้าอยู่เสมอมา ข้าพเจ้าใคร่ขอจารึกความขอบคุณของข้าพเจ้าไว้ ณ ที่นี้ด้วย

อ. สายสุวรรณ

สารบัญ

บรรพหนึ่ง:

เหตุการณ์ที่เบิร์ลสตัน

๑. คำเตือน	๓
๒. เซอร์ล็อก โฮล์มส์ ลังสเวิร์ค	๑๓
๓. เหตุการณ์ที่เบิร์ลสตัน	๒๓
๔. อนุกรม	๓๓
๕. บุคคลในเรื่อง	๔๕
๖. อธิบาย	๕๕
๗. ไขความ	๗๓

บรรพสอง:
ช่องสกาเวอร์

๑. บุคคล	๙๔
๒. เจ้าสำนัก	๑๐๔
๓. อาศรม ๓๔๑ เวอร์มิสสา	๑๒๒
๔. หุบเขาแห่งภัย	๑๔๐
๕. ชั่วโมงมืดสนิท	๑๕๒
๖. อันตราย	๑๖๖
๗. การดักจับเบอร์ดี เอดเวิร์ดส์	๑๗๘
บทส่งท้าย	๑๘๙

บรรพหน้า

:

เหตุการณ์ที่เบิร์ลสโตน

คำาเ ตื่อ น

“กันก่อนข้างจะคิด...” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น

“กันสิควรจะคิด” เซอร์ล็อก โฮล์มส์ ตัดบทอย่างอดรนทนไม่ได้

ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าก็เป็นคนหนึ่งในจำพวกมนุษย์ปุถุชนที่ทหนรมานใจมานานอย่างที่สุดแล้ว แต่ก็ยอมรับละว่าข้าพเจ้ารู้สึกรำคาญในการที่ถูกขัดค่ออย่างขมขื่นเช่นนี้ทีเดียว “จริงๆนะโฮล์มส์” ข้าพเจ้าพูดเสียงเคร่งจริงจัง “บางทีแกก็ออกจะกวนโทโสอยู่บ้าง”

เขาหมกมุ่นกับความคิดของเขาเองมากเกินไปจนไม่ทันตอบคำาตัดพ้อของข้าพเจ้าแต่อย่างใด เขาเอามือยันคางจ้องมองดูแผ่นกระดาษที่เขาเพิ่งชักออกจากซอง ไม่แยแสกับอาหารเข้าที่อยู่ตรงหน้า คั่นแล้วเขาจึงหยิบตัวซองขึ้นชูส่องกับแสงสว่าง กับตรจวดูทั้งด้านนอกและดูที่ฝาปิดปากซองอย่างพิณิจพิเคราะห์

“มันเป็นลายมือของพอร์ล็อกนั่นเอง” เขาพูดอย่างตริกตรอง “กันแทบจะไม่สงสัยเลยว่ามันเป็นลายมือของพอร์ล็อก ถึงแม้ว่ากันจะได้เคยเห็นมาก่อนเพียงสองครั้งเท่านั้นก็ตาม ตัวอืแบบกรีกกับการเล่นทางข้างบนในแบบจำเพาะนั้นส่อถนัดชัดเจนอยู่ แต่ถ้ามันเป็นของพอร์ล็อกละก็ ต้องมีอะไรที่มีความสำคัญขึ้นหนึ่งเอามากๆ”

เขากำลังพูดกับตัวเองมากกว่ากับข้าพเจ้า แต่ความขุ่นใจของข้าพเจ้าก็มลายไป ด้วยวาทะดังกล่าวได้ปลุกให้เกิดความสนใจขึ้นแทนที่

“ใครกันนะพอร์ล็อกคนนี้นะ” ข้าพเจ้าถาม

“พอร์ล็อกเป็นนามแฝง วัตสัน เป็นแต่ชื่อสำหรับหมายรู้กันเท่านั้น แต่เบื้องหลังชื่อนี้มีบุคลิกภาพหลบๆ ซ่อนๆ แฝงอยู่

ในจดหมายฉบับก่อนคราวหนึ่งเขาบอกกันตรงๆ ว่าชื่อไม่ใช่ชื่อของเขาเอง ข้ายัง
ทำให้กันสืบบေးแสบเขาท่ามกลางคนนับล้านที่หลังไหลอยู่ในมหานครนี้เสียอีก
พอร์ล็อกเป็นคนสำคัญไม่ใช่สำหรับตัวเอง แต่สำหรับคนใหญ่ที่เขาต้องแหวอยู่
แกนึกวาดภาพดูเอาทีแล้วกันถึงปลาเหาหลามกับปลานิลลาม หมาในกับสิงโต--
อะไรก็ได้ที่เป็นผู้น้อยคู่กับสิ่งน่าพรันพริง ไม่แต่จะน่าพรันพริงเท่านั้นนะ วัดสัน
ข้ายังลามกด้วย--ลามกในชั้นอุกฤษฏ์เทียวละ นั่นแหละเป็นตอนที่เขาเข้ามาอยู่
ในชายเฟ่งเล้งของกัน แกได้ยืนกันพูดถึงศาสตราจารย์มอริอาร์ตีมาแล้วไม่ใช่หรือ”

“ผู้ร้ายตามหลักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงคนนั้นละซี ซึ่งเป็นที่เลื่องลืออยู่ใน
หมู่ผู้ร้ายพอๆ กันกับ...”

“กันกระดากใจ วัดสัน!” โฮล์มส์พึมพำน้ำเสียงออกจะตึงๆ

“กันกำลังจะพูดว่าพอๆ กันกับที่ประชาชนไม่รู้จักเขาต่างหากละ”

“น่าฟัง! น่าฟังอย่างที่สุด!” โฮล์มส์ร้อง “แกกำลังพัฒนาลีลาความขบขัน
คมคายอย่างคาดไม่ถึงอยู่นะ วัดสัน ซึ่งกันต้องหัดระวังตัวไว้บ้างละ แต่ในการ
เรียกมอริอาร์ตีว่าผู้ร้ายนั้น แกกำลังตราหน้าเขาตามสายตาของกฎหมาย--ซึ่ง
ศักดิ์ศรีและความอัศจรรย์ของเรื่องก็อยู่ที่นั่นแหละ! นักวางแผนผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด
ตลอดกาล ผู้ควบคุมอุลามกรรมทุกชนิด จอมมันสมองของแหล่งอเวจี--
มันสมองซึ่งอาจจะสร้างสรรค์หรือกุมโชคชะตาของชาติทั้งหลายได้อย่างดี ๆ
นั่นแหละเขาละ! แต่เขาก็อยู่เหนือความระแวงสงสัยของคนทั่วไปยิ่งนัก ปลอดภัย
จากการวิพากษ์วิจารณ์ยิ่งนัก วิธิดำเนินการและการดำรงตนของเขาก็น่าเลื่อมใสมาก
จนขนาดว่าเขาสามารถจะลากตัวแกขึ้นศาลในการที่แกตราหน้าเขาอย่างนั้น และ
สุบเงินบำนาญทั้งปีของแกเสียเหาะๆ เป็นค่าทำขวัญการที่เขาถูกสบประมาท
เทียวละ ไม่ใช่เขาหรอกหรือที่เป็นผู้แต่ง “เดอะไดนามิกัลออฟแอนแอสเตอร์รอยด์”
(ศักยภาพแห่งดาวเคราะห์น้อย) ซึ่งเป็นหนังสือที่ขึ้นถึงชั้นสุขุมคัมภีรภาพในทาง
คณิตศาสตร์อันบริสุทธิ์ จนว่ากันว่าไม่มีใครในวงการหนังสือเกี่ยวกับวิทยาการ
จะอาจวิพากษ์วิจารณ์ได้เลยทีเดียว นี่เป็นคนที่ควรจะล่องกินอยู่หรือ หมอ
ปากเปราะกับศาสตราจารย์ผู้ถูกสบประมาท -- นี่แหละจะเป็นยี่ห้อของแกกับเขา!
นั่นเป็นอัจฉริยภาพเทียวนะ วัดสัน แต่ถ้ากันไม่ต้องมัวยุ่งกับคนต่ำๆ ละก็
สักวันหนึ่งหอกที่ของเราคงมาถึงแน่ๆ”

“กันจะขอยู่ด้วยคนหนึ่งละ!” ข้าพเจ้าออกอุทานด้วยความเลื่อมใส

“แต่แกกำลังพูดถึงพอร์ล็อกคนนี้อยู่นะ”

“อ้อ จริง -- คนที่ใช้ชื่อว่าพอร์ล็อกนั้นเป็นห่วงหนึ่งในสายโซ่ตัดจากหัวขมวดใหญ่มาบ้างเล็กน้อย แต่พอร์ล็อกไม่ใช่ห่วงที่แน่นอนหาอะไรเลย -- พุดในระหว่างเรานะ เขาเป็นรอยบุบสลายรอยเดียวเท่านั้นในสายโซ่ เท่าที่กันสามารถจะทดสอบดูแล้วนั้นนะ”

“แต่ไม่มีสายโซ่เส้นไหนจะแน่นอนแข็งแรงนักหรอก ในเมื่อมีห่วงที่บุบสลายอยู่”

“ถูกต้อง วัตสันเพื่อนยาก! เพราะเหตุนี้แหละ พอร์ล็อกจึงมีความสำคัญอย่างอุกฤษฏ์ อาศัยที่เขาเริ่มคิดที่จะกลับตัวเป็นคนดี ประกอบกับได้แรงหนุนโดยการกระตุ้นใจอย่างแรงจากเงินสิบปอนด์ที่ส่งไปให้เขาทางอ้อมเป็นครั้งคราว เขาได้ส่งข่าวคืบหน้ามาให้กันครั้งหนึ่งหรือสองครั้งซึ่งมีค่าอยู่ -- มีค่าอย่างสูงสุดในข้อที่ช่วยให้คาดหมายและป้องกันอาชญากรรมได้มากกว่าแก้ลำ กันไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ถ้าเรามีกุญแจไขรหัสลับเราก็คงได้พบว่าการติดต่อดังนี้ในทำนองที่กันระบุนี้แหละ”

โฮล์มส์คลีกระดาษแบบลงบนงานของเขาที่ยังไม่ได้ใช้ ข้าพเจ้าลุกขึ้นทำแขนเหนือตัวเขาและจ้องลงดูลักษณะสารแปลกประหลาดซึ่งมีว่าดังนี้

534 C2 13 127 36 31 4 17 21 41

Douglas 109 293 5 37 Birlstone

26 Birlstone 9 127 171

“แกเข้าใจว่าอะไร โฮล์มส์”

“เห็นได้ชัดว่าเป็นความพยายามที่จะสื่อข่าวลับ”

“แต่มันจะมีประโยชน์อะไร ในการที่ใช้รหัสลับโดยไม่บอกกุญแจไขรหัส”

“ในกรณีนี้ ไม่มีเลย”

“ทำไมแกจึงพูดว่าในกรณีนี้”

“ก็เพราะว่ามีรหัสหลายชนิดที่กันจะอ่านออกได้ง่ายๆ เท่ากับอ่านความหมายที่แฝงอยู่ในช่องโอดครวญตามหนังสือพิมพ์นะซี -- วิธีการหยาบๆ จำพวกนี้เป็นอาหารความคิดโดยไม่ทำให้เหนื่อยสมองอะไรเลย แต่มันผิดกัน เห็นอยู่ชัดๆว่า

มันพาดพิงถึงคำในหน้าหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่ง ถ้าเขาไม่บอกว่าหน้าเท่าใดกับหนังสือเล่มไหน กันก็หมดท่า”

“แต่ทำไมถึงใส่คำว่า ‘ดักลาส’ กับ ‘เบิร์ลสโตน’ เอาไว้ด้วย”

“ก็เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าเพราะคำนี้ไม่มีอยู่ในหน้าหนังสือเล่มนั้นนั่นเอง”

“ก็แล้วทำไมเขาถึงยังไม่บอกชื่อหนังสือมาล่ะ”

“ความเฉลียวใจตามปกติของแก่นั้นแหละ วัดสันแอย์ ความฉลาดภายใน หัวคิดอันเป็นที่ชื่นชมของเพื่อนๆ แก่นเอง จะกันไม่ให้แกสอด้วรหัสกับกุญแจไขมาในซองเดียวกันเด็ดขาด จួយพลาดท่าพลาดทางจดหมายไม่ถึงผู้รับแก้ก็หนีหายไปนั่น เท่าที่ทำอย่างนี้ มันต้องเหลวหมดทั้งสองอย่างจึงจะเกิดอันตราย ที่นี้เวลาของจดหมายเที่ยวที่ส่งก็ล่วงไปแล้ว ถ้าไม่มีจดหมายอธิบายความคืบหน้ามาถึงเรา กันก็จะแปลกใจอยู่ หรือมิฉะนั้นมันก็น่าจะเป็นหนังสือเล่มที่ตัวเลขเหล่านี้อ้างถึงเสียมากกว่าก็ได้”

ความคาดคะเนของโฮล์มส์เป็นอันเห็นผลภายในชั่วสองสามนาที่เท่านั้น โดยบิลลีได้รีบใช้ไฟล์เข้ามาพร้อมด้วยจดหมายที่เรากำลังคาดหมายอยู่

“ลายมือเดียวกัน” โฮล์มส์เอ่ยในขณะที่เปิดซอง “ลงชื่อกำกับมาจริง ๆ เสียด้วย” เขากล่าวต่อ น้ำเสียงบอกความปิติเมื่อคลี่จดหมายออกดู “มาซี เรา กำลังจะได้เรื่องละ วัดสัน” แต่ครั้นเขาอ่านข้อความในจดหมายนั้นคิ้วของเขา ก็กลับขมวดลง

“แล้วกัน นี่น่าผิดหวังมาก! วัดสัน กันเกรงว่าความคาดหมายทั้งหลายแหละของเราจะล้มละลายหมดเสียแล้ว กันเชื่อว่าพอร์ล็อกคนนี้คงไม่มีภัยอะไรเป็นแน่”

“มิสเตอร์เซอร์ล็อก โฮล์มส์” เขาว่า “ผมต้องขอยุติเรื่องนี้ที่มันเสี่ยงอันตรายมากเกินไป เขาสงสัยผมเข้าแล้ว ผมสามารถมองเห็นได้ว่าเขาสงสัยผม พอผมจำหน้าซองจดหมายนี้เสร็จเข้าจึง โดยตั้งใจว่าจะส่งกุญแจไขรหัสมาให้คุณ จู่ๆ เขาก็ตรงเข้ามาหาผม แต่ผมปิดไว้ได้ทัน ถ้าเขาเห็นละก็ มันคงทำให้ผมเดือดร้อนแน่ แต่ถึงกระนั้นผมก็ยังอ่านความสงสัยจากนัยน์ตาของเขาได้ ได้โปรด เฝ้าสารรหัส ซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่เกิดประโยชน์แก่คุณเสียด้วย

เฟรด พอร์ล็อก”

โฮล์มส์นั่งขมวดคิ้ว ฟังมองเตาผิง มือบีกระดาษจดหมายอยู่ชั่วครู่หนึ่ง “เรื่องของเรื่อง” เขาพูดขึ้นในที่สุด “มันอาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้ มันอาจจะแค่ความหวาดอย่างวั่วสันหลังหะของเขานั่น โดยที่รู้ตัวของตัวอยู่ว่าเป็นคนขายพวก เขาอาจจะทักทาสายตาของอีกคนหนึ่งเป็นความระแวงไปก็ได้”

“อีกคนหนึ่งนั่นละ กันเข้าใจว่าคงจะเป็นศาสตราจารย์มอร์อาร์ตี้ละซี”

“จะเป็นใครเสียอีกล่ะ! เมื่อคนใดคนหนึ่งในพรรคพวกพูดถึง ‘เขา’ ละก็ แกงจืดรู้ว่าคนเหล่านั้นหมายถึงใคร สำหรับคนเหล่านั้นมี ‘เขา’ ผู้ใหญ่อยู่คนเดียวเท่านั้นแหละ”

“แต่เขาจะทำอะไรได้”

“อืม! นั่นเป็นปัญหาใหญ่มหัศจรรย์ เมื่อแกมีบุคคลคนหนึ่งในจำพวกมันสมองชั้นหนึ่งของยุโรปเป็นคู่ปฏิปักษ์อยู่ ทั้งมีอำนาจมืดทั้งหลายแหล่หนุนหลัง เขาอยู่ด้วย มันก็มีทางที่จะเป็นไปได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด ถึงอย่างไรก็ดี พ่อเพื่อนพอร์ล็อกก็หวาดเสียจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเห็นๆอยู่ กรุณาเปรียบลายมือในจดหมายกับลายมือที่จำหน้าซอง ซึ่งเขาว่าเขียนขึ้นก่อนการมาอย่างไม่ชอบกลนี้ดูซิ ลายมือหนึ่งชัดและเรียบ ส่วนอีกลายมือหนึ่งเส้นขยุกขยิกเสียจนอ่านแทบไม่ออกทีเดียวละ”

“ก็ทำไมเขาจึงเขียนจดหมายมาเล่า ทำไมเขาถึงไม่มาเสียเองนะ”

“นั่นก็เพราะเขากลัวว่ากันจะเกิดสับสนเขาขึ้นมาในข้อนั้น แล้วก็อาจจะเป็นเหตุให้เขาเดือดร้อนได้นั่นเอง”

“ไม่ต้องสงสัย” ข้าพเจ้าพูด “แน่นอนทีเดียว” ข้าพเจ้าได้หยิบตัวสารหัสขึ้นและกำลังก้มลงดูอยู่ “มันน่ากลุ้มไม่เบา เมื่อคิดถึงว่าความลับที่สำคัญอาจจะแฝงอยู่กับรหัสในกระดาษแผ่นนี้ก็ได้ แต่มันกลับเป็นการเหลือสติปัญญาของมนุษย์ที่จะเข้าถึงไปเสียฉิบ”

เซอร์ล็อก โฮล์มส์ เลือกอาหารเช้าที่ยังมิได้ลิ้มออกห่าง และจุดกลิ้งยาสูบอันแสนคุ้นเคยที่สุดซึ่งของเขาขึ้น “กันยังสงสัย!” เขาเอ่ยขึ้นพลางเอนหลังจ้องมองที่เพดาน “ชะรอยจะมีข้อที่รูดสติปัญญาอันวู่วามของแกไปบ้างก็ได้ เราพบปัญหากันโดยอาศัยเหตุผลล้วนๆดูเถิด ตัวอ้างอิงของคนคนนี้คือหนังสือเล่มหนึ่ง นั่นแหละเป็นจุดเริ่มต้นของเรา”

“ซึ่งยังออกจะเลื่อนรางอยู่”

“ก็เอาเถอะ เรามาดูกันชีวะจะตะล่อมให้มันแคบลงได้ไหม เท่าที่กันเพิ่งแจ้งจิตใจของกันดู รู้สึกว่ายังไม่ถึงแก่ต้นเสียทีเดียว เรามีอะไรเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ ส่อแนวทางอยู่บ้างละ”

“ไม่มีเลย”

“เอาละ เอาละ มันไม่เลวร้ายถึงเพียงนั้นเสียทีเดียวหรอกนะ สารรหัสเริ่มต้นตัวเลข ๕๓๔ ตัวเบ้อเรอ งั้นไม่ใช่รี เราจะตีเป็นสมมติฐานที่ใช้ได้เสียก็ได้ว่าเลข ๕๓๔ เป็นเลขหน้าหนังสือที่รหัสอ้างถึงโดยเฉพาะ เมื่อเป็นเช่นนั้นหนังสือของเราก็กลายเป็นหนังสือเล่มเบ้อเรอขึ้นมาแล้ว ซึ่งแน่นอนว่าเป็นข้อหนึ่งละที่ได้เรามีอะไรอื่นส่อถึงลักษณะของหนังสือเล่มเบ้อเรอนี้อีกละ เครื่องหมายถัดไปก็คือ C2 นั้นแกเข้าใจว่าอะไร วัตสัน”

“บท (chapter) ที่สองนั่นเอง ไม่ต้องสงสัย”

“เห็นจะไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก วัตสัน กันเชื่อแน่ว่าแกคงเห็นด้วยกับกันว่าถ้าเขาบอกเลขหน้าให้แล้ว จำนวนบทก็ไม่ใช่สาระ อีกประการหนึ่ง ถ้าหน้า ๕๓๔ พาเราไปแค่บทที่สองเท่านั้น ตัวความยาวของบทที่หนึ่งมันก็ต้องเป็นสิ่งที่เหลือระอาจริงๆ”

“คอลัมน์ (column) นั่นเอง!” ข้าพเจ้าร้อง

“แกง วัตสัน เข้าวันนั้นหัวแกเล่นอยู่นะ ถ้ามันไม่ใช่คอลัมน์กันก็หลงไปมาก เพราะฉะนั้นตอนนั้นแกเห็นละชีวะเราเริ่มมองเห็นหนังสือเล่มเบ้อเรอ พิมพ์คอลัมน์คู่แล้ว ซึ่งแต่ละคอลัมน์นั้นยาวโข ค่าที่มีคำหนึ่งในสารระบุเป็นตัวเลขถึงสองร้อยเก้าสิบสาม เราบรรลุถึงที่สุดของความมีเหตุผลจะอำนวยความสะดวกให้ได้หรือยังละ”

“กันเกรงว่าเราเห็นจะบรรลุแล้วละ”

“แกละก็ยอมหมอบราบคาบแก้วเอาดื้อๆ เสียอย่างนี้ เอาอีกสักแวบหนึ่งเถอะน่า วัตสันเอ๋ย--ส่งกลิ่นสมองออกมาอีกสักระลอกหนึ่งเถอะน่า! ถ้าหนังสือเป็นหนังสือพิเศษวิสามัญเขาก็คงส่งมาให้กันแล้ว แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เขากลับตั้งใจจะส่งกุญแจไขรหัสมาในซองนี้ ก่อนที่ความคิดของเขาจะถูกขัดขวาง นั่นแหละเขาบอกมาในจดหมายอย่างนั้น ข้อนี้ดูๆ ก็เหมือนจะส่อว่าหนังสือนั้นเป็นเล่มหนึ่งที่เขาคิดว่ากันจะหาเอาเองได้ไม่ยาก เขามีหนังสือเล่มนั้นอยู่--และเขานึกว่ากันก็คงมีเหมือนกัน รวมความก็คือมันเป็นหนังสือที่มีอยู่ดาษดื่นมาก

นั่นเอง วัดสัน”

“ที่แกพูดมานี้ฟังขึ้นแน่นอน”

“เมื่อเช่นนี้จึงเป็นอันว่าเราได้ตะล่อมขอบเขตของการค้นคว้าแคบเข้ามาแล้ว จนได้ความว่าเป็นหนังสือเล่มใหญ่แป๊วเรอ พิมพ์คอลัมน์คู่และมืออยู่ดาษดื่นทีเดียวละ”

“คัมภีร์ไบเบิลนั้นปะไร!” ข้าพเจ้าร้องอย่างมีชัย

“ดี วัดสัน ดี! แต่ถ้าจะให้กันพูด ก็ต้องว่ายังไม่ดีพอ! ถึงแม้สมมติว่ากันยอมรับคำชมเชยไว้เสียเอง กันก็เห็นจะไม่ยอมระบุชื่อหนังสือเล่มหนึ่งเล่มใด ที่น่าจะอยู่ใกล้มือสมุนของมอริอาร์ตน้อยเต็มที่เป็นอันขาด นอกจากนี้พระคัมภีร์ คักดีลธิก็มิได้อยู่หลายฉบับพิมพ์เต็มที จนยากที่เขาจะยึดถือว่าหนังสือสองเล่ม จะมีการจัดหน้าเหมือนกันได้ นี่เป็นหนังสือที่มีมาตรฐานเดียวกันอย่างชัดเจน เขารู้แน่ทีเดียวว่า หน้า ๕๓๔ ของเขาจะตรงกับหน้า ๕๓๔ ของกัน”

“แต่มีหนังสืออยู่ไม่กี่อย่างน่าจะตรงกันกับที่แกว่า”

“ก็ถึงว่าซี เราจะรอดตัวไปได้ก็อยู่ตรงที่ว่านั่นแหละ การค้นคว้าของเรา แคบเข้ามาถึงประเภทหนังสือมาตรฐาน ที่อาจกล่าวได้ว่าใครๆก็คงจะมี”

“คู่มือตารางเดินรถไฟของแบรดชอร์ลอะซี!”

“ก็ยังมีข้อยากอยู่นั้นแหละ วัดสัน คำที่คู่มือของแบรดชอร์ลใช้นั้นกะทัดรัด ไม่ฟุ่มเฟือยจริง แต่ก็อยู่ในวงแคบ ถ้อยคำที่มีอยู่คงไม่พอที่จะใช้ส่งสารใน ลักษณะกว้างได้มากนัก เราจะต้องกันคู่มือของแบรดชอร์ออกไปเสีย พจนานุกรม ก็เหมือนกัน กันเกรงว่าจะรับเอาไม่ได้ด้วยเหตุผลแบบเดียวกัน เมื่อเช่นนี้ยังมีอะไรเหลืออยู่อีกละ”

“จดหมายเหตุนั่นเอง!”

“วิเศษ วัดสัน! ถ้าแกก็ยังไม่ถูกจุดกันก็เข้าใจผิดมาก รายปีนั่นแหละ! เรามาพิจารณากันว่าจดหมายเหตุรายปีของวิตเทกเกอร์มันแพร่หลายดาษดื่นอยู่ มันมีจำนวนหน้าเท่าเรื่องของเขา ทั้งพิมพ์คอลัมน์คู่ด้วย ถึงแม้ในภาคต้นๆ จะประหยัดคำที่ใช้อยู่ แต่ถ้ากันจำไม่ผิด ในภาคท้ายๆ เล่มก็สาธยายความเสีย เป็นคั่งเป็นแควทีเดียว” เขาหยิบหนังสือดังกล่าวขึ้นจากโต๊ะหนังสือของเขา “นี่หน้า ๕๓๔ คอลัมน์ที่สอง พิมพ์ข้อความเสียแน่นเอียด เรื่องการค้าและ ขุมทรัพย์การของบริติชอินเดีย แกจดค่าลงไว้ด้วยนะ วัดสัน! คำที่สิบสาม ก็คือ ‘Mahratta (มหารัฐฐะ)’ กันเกรงว่าจะเป็นการตั้งต้นที่ไม่สู้ชอบมาพากลนัก

เสียแล้ว คำที่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดได้แก่ ‘Government (รัฐบาล)’ ซึ่งอย่างน้อยก็ได้ความ ถึงแม้ออกจะไม่เกี่ยวอะไรกับเราและศาสตราจารย์มอริอาร์ตก็ตามทีนี้ลองดูอีกที รัฐบาลมหาจักรจะทำอะไรบ้าง อพิโซ! คำต่อไปคือ ‘Pig’s-bristles (ขนหมู)’ ไม่รอดสันดอนเสียแล้วเรา วัตสันเอ๋ย! จบกัน!”

เขาพูดติดตลกก็จริง แต่อาการที่คิ้วอันดกของเขาขมวดมุ่นกับบอกถึงความผิดหวังและวุ่นวายใจอยู่ ส่วนข้าพเจ้าก็นั่งงงรู้สึกไม่สบายใจ ได้แต่ทอดสายตาจ้องดูไฟเตาผิงอย่างเงิบงันไปนาน แล้วเสียงร้องอุทานของโฮล์มส์ก็พลันดังทำลายความเงิบขึ้น พร้อมกันนั้นเขาปราดไปที่ตู้ ล้วงหยิบเอาหนังสือปกเหลืองอีกเล่มหนึ่งถือกลับมาเป็นเล่มที่สอง

“เรามันเสียท่า วัตสันเอ๋ย ก็เพราะนำสมัยเกินไป!” เขาร้อง “เรามันล่วงหน้าไปก่อนสมัยของเรา จึงต้องเสียท่าตามระเบียบ โดยที่วันนี้เป็นวันที่เจ็ดมกราคม เราจึงหลงมโนจดหมายเหตุฉบับใหม่เสียดิบดี พอร์ล็อกน่าจะผูกสารของเขาขึ้นจากจดหมายเหตุฉบับเก่าเสียแหละมาก ไม่ต้องสงสัย ถ้าจดหมายอธิบายของเขาได้เขียนขึ้นจริง เขาก็คงต้องบอกเราอย่างนั้น ตอนนี้นำดูกันซิว่าหน้า ๕๓๔ มีอะไรบรรจุไว้สำหรับเราบ้าง คำที่สิบสามคือ ‘There’ ซึ่งค่อนข้างมีเค้าเข้าที่ขึ้นมาก คำที่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดคือ ‘is’ -- ‘There is (มี)’” นัยน์ตาของโฮล์มส์เป็นประกายวาวเพราะความตื่นเต้นเต็มที่ ส่วนนิ้วมืออันเรียวยาวรุกริกของเขากระตุกทีเดียวในขณะที่เขาเน้นคำ ‘danger (อันตราย)’ สะฮ้า! ได้การ! จดไว้ที วัตสัน ‘There is danger - may - come - very - soon - one. (มีอันตรายที่อาจจะเกิดไม่ช้านัก)’ ต่อจากนี้เรามีชื่อ ‘Douglas (ดักลาส)’ แล้วก็ ‘rich - country - now - at - Birlstone - House - Birlstone - confidence - is - pressing. (มั่งคั่ง - ชนบท - เดียวนี้ - ที่ - เบิร์ลสโตน - ฤทธาสน์ - เบิร์ลสโตน - ความเชื่อมั่น - กำลัง - ค่วน)’ นั่นปะไร วัตสัน! แก่คิดเห็นยังงี้ในเหตุผลลวนๆ กับผลลัพธ์ของมัน ถ้าร้านค้าผักมีของจำพวกพวงมาลาช่อชัยพฤกษ์ขายละก็ ก็น่าจะใช้ให้เจ้าบิลลีไปซื้อเอามาเหี่ยวละ”

ข้าพเจ้ากำลังตะลึงมองดูสารประหลาดซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนลงในกระดาษฟูลสแกปบนขาของข้าพเจ้าตามที่เขาได้ถอดรหัสออกนั้น

“วิธีแสดงความหมายของเขาช่างยอกย้อนแปลกประหลาดเสียจริง ๆ!”

ข้าพเจ้าพูด

“ตรงกันข้าม เขากลับทำตัวอย่างวิเศษทีเดียว” โฮล์มส์ตอบ “เวลาแค้นหา คำในคอลัมน์เดียวโดดๆ ที่จะใช้แสดงความหมายของแก แกจะมุ่งหวังให้ได้ คำที่แกต้องการทุกคำไม่ได้นักหรอก แกจะต้องละอะไรไว้ให้สติปัญญาของผู้รับสารของแกคิดเอาเองบ้าง ความหมายของสารนั้นแจ่มแจ้งอย่างบริบูรณ์ทีเดียว มีอุปมากรรมบางอย่างมุ่งกระทำกับดักลาสคนหนึ่ง จะเป็นใครก็ตามแต่ เขาอาศัยอยู่ตามที่ระบุไว้ และเป็นสุภาพบุรุษที่มั่งคั่งคนหนึ่งในชนบท เขาเชื่อแน่ว่า ‘confidence’ เป็นคำใกล้เคียงกันกับ ‘confident’ เท่าที่เขาจะค้นได้ -- วามั่นกำลัง เป็นเรื่องด่วนทีเดียว นั่นแหละเป็นผลลัพธ์ของเรา ทั้งเป็นการแยกแยะขึ้นน้อยๆ ที่ได้กระทำอย่างเป็นงานเป็นการมากเสียด้วย!”

โฮล์มส์มีความเบิกบานอย่างไม่น่าเชื่อตามที่ตามวิสัยศิลป์ที่แท้จริงในผลงาน ที่กระตือรือร้นของเขา แม้ในยามที่เขาหุดหู่เศร้าหมองใจเมื่อมันตกลงไต่ระดับสูง ที่เขามุ่งมั่นนั้นก็ตาม เขายังคงหัวเราะหึๆ ในผลสำเร็จของเขาอยู่ เมื่อบิลลีเปิดประตู พาสาววัตรแมกโดแนลด์แห่งสกอตแลนด์ยาร์ดเข้ามาในห้อง

ตอนนั้นยังเป็นระยะต้นๆ ของปลายทศวรรษ ๑๘๘๐ เมื่ออเล็กซ์ แมกโดแนลด์ ยังไม่มีชื่อเสียงในระดับชาติดังที่เขาสอบอยู่เดี๋ยวนี้ เขาเป็นสมาชิกหนุ่ม แต่เป็นที่วางใจของกองสืบ เป็นผู้ซึ่งได้แสดงฝีมือโดดเด่นอยู่ในหลายคดีที่เขาได้รับมอบหมายให้ทำมาแล้ว ร่างสูงและเห็นแต่กระดูกของเขาสะท้อนลักษณะของ พลังกายอันเป็นเยี่ยม กะโหลกศีรษะขนาดใหญ่ประกอบด้วยดวงตาสีเป็นประกาย กับบอกถึงสติปัญญาอันหลักแหลมที่ฉายออกจากเบื้องหลังคิ้วอันดกของเขาไม่น้อย เขาเป็นคนเงิบๆ ช่างพินิจพิเคราะห์ และเคร่งขรึม มีสำเนียงพูดเปรี๊ยะ เสียงหนัก อย่างชาวอเบอร์ดีนทีเดียว

นับได้สองครั้งแล้วในวิถีทางงานของเขา ที่โฮล์มส์ได้ช่วยให้เขาบรรลุผลสำเร็จ โดยเจ้าตัวเองได้ประสบแต่ความเบิกบานในการใช้สติปัญญาเท่านั้นเป็นรางวัล อาศัยเหตุผลทั้งนี้ ความชอบพอนับถือของชาวสกอตที่มีอยู่ในสหายนักสืบสมัครเล่นของเขาจึงเป็นไปอย่างซาบซึ้งและเขาได้แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาในคราวที่ เขามาหาหรือโฮล์มส์ในปัญหาขัดข้องทุกเรื่อง อันสติปัญญาสามัญนั้นจะรู้จักสิ่งใด ที่สูงยิ่งกว่าตัวเองก็หาไม่ แต่แว่นฉลาดย่อมตระหนักในอัจฉริยภาพได้อย่างนับไว และแมกโดแนลด์ก็มีแว่นฉลาดในอาชีพของเขา พอที่จะช่วยให้เขาสามารถเล็งเห็น ได้ว่าการแสวงความช่วยเหลือจากผู้ที่เป็นเอกอยู่แล้วในยุโรปทั้งในด้านภูมิปัญญา

และความเจนนัดนั้นไม่ได้ทำให้ตัวต่ำต้อยลงไปเลย ส่วนโฮล์มส์เล่าก็ไม่รังเกียจ
เด็ดฉันทันในมิตรภาพ เขาเอื้อใจให้แก่ชาวสกอตร่างใหญ่ผู้น้อยและยิ้มแย้มทีเดียว
เมื่อแลเห็นเขามา

“คุณออกหากินแต่เช้าเทียว มิสเตอร์แมก” เขาพูด “ผมขอให้คุณ
จงมีโชคกับหนอนของคุณเถิด ผมเกรงว่านี่หมายความว่ามื่อไรไม่ชอบมาพากล
อุบัติขึ้นละซี”

“ถ้าคุณพูดว่า ‘หวั่น’ แทน ‘เกรง’ ละก็ จะใกล้เคียงความจริงกว่า-- ผมกำลังคิดอยู่
มิสเตอร์โฮล์มส์” สารวัตรตอบพร้อมกับยิงฟันอย่างนกรู้ “อ้อ เหล่านิดหน่อย
ก็คงพอทำให้หายเหน็บในเช้าที่เย็นเยือกอย่างนี้-- ไม่ละครับ บุหรี่ผมไม่สูบ
ผมชอบคุณละ ผมจะต้องรีบไปด้วย เพราะว่าช่วงแรกๆ ของคดีนั้นแหละเป็น
ช่วงประเสริฐ ซึ่งไม่มีใครจะรู้ดีไปกว่าคุณหรอก แต่...แต่...”

สารวัตรหยุดชะงักไปในฉับพลันทันที และกำลังตะลึงมองดูกระดาด
บนโต๊ะด้วยแววตาบอกความพิศวงงงกันอย่างสุดขีด กระดาดแผ่นนั้นคือแผ่นที่
ข้าพเจ้าได้เขียนสารอันเป็นปริศนาไว้นั่นเอง

“ดักลาส!” เขาพูดตะกุกตะกัก “เบิร์ลสโตน! อะไรกันนี้ มิสเตอร์โฮล์มส์
พ่อคุณเอ๋ย นี่มันเกี่ยวกับเวทมนตร์คุณไสยเทียวนะ! ในนามของสิ่งอัศจรรย์
ทั้งหลาย บอกหน่อยเถอะว่าคุณได้ซื้อเหล่านี้นมาได้อย่างไรกัน”

“มันเป็นคำรหัสที่หมอัวตสันกับผมมีโอกาสถอดออกได้แล้ว แต่เอ๊ะ--
มื่อไรไม่ชอบมาพากลกับชื่อนี้หรือ”

สารวัตรมองดูเราที่ละคนด้วยความพิศวงงง “เรื่องเป็นอย่างนี้” เขาพูด
“คือว่ามิสเตอร์ดักลาสแห่งคฤหาสน์เบิร์ลสโตนถูกฆาตกรรมอย่างน่าสยดสยอง
เมื่อคืนนี้เอง!”

๒

เซอร์ล็อก โฮลมส์ สังสรรค์

นับเป็นครั้งหนึ่งในวาระอันน่าพิริวงพิริวที่เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นอยู่ จะว่าเขาตกใจหรือแม่เพียงตื่นใจไปตามคำบอกเล่าอันน่าพิศวงนี้ ก็จะเป็นการกล่าวเกินเลยไป เขาด้านซาเสียแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะความที่ถูกกระตุ้นเสียเกินขนาดมาช้านาน ทั้งที่ภายใน จิตใจอันแปลกประหลาดของเขาก็มิได้มีรอยต่างของความเหี้ยมโหด ชุบย้อมเจือปนแต่อย่างใด แต่ก็นั่นแหละ ถึงอารมณ์ของเขา จะตื้อ ปฏิภาณปัญญาของเขาก็ว่องไวอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นวิหิงสา ของความสยดสยองที่ตัวข้าพเจ้าเองรู้สึกจึงหาปรากฏแก่เขาไม่ เมื่อได้ฟังคำบอกเล่าหัววนๆ นี้ นอกจากว่าใบหน้าของเขาบอกลักษณะสำรวมอย่างสงบเงียบ ประกอบด้วยความสนใจเหมือน ใบหน้าของนักเคมี ในเวลาที่เฝ้าดูสารในน้ำยาที่อิมตัวของเขา ตกผลึกกระนั้น

“น่าฟัง!” เขาพูด “น่าฟัง!”

“ดูคุณไม่ประหลาดใจเสียเลยเถียวนี้”

“สนใจนะสนใจหรือก มิสเตอร์แมก แต่ไม่สู้ประหลาดใจ ทำไมผมจึงจะควรประหลาดใจละ ผมได้รับบัตรสนเท่ห์จากแหล่งหนึ่งซึ่งผมรู้ว่าสำคัญ เตือนผมว่ามีอันตรายคุกคามบุคคลคนหนึ่ง อยู่ ภายในชั่วโมงเดียว ผมก็ได้ทราบว่ายันตรายนี้ก่อรูปขึ้นจริง เสียแล้ว และบุคคลนั้นก็ตายไปแล้ว ผมสนใจ แต่ไม่ประหลาดใจ อย่างที่คุณสังเกตนั่นแหละ”

เขาอธิบายให้สารวัตรทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจดหมายและ รหัสพอเป็นสังเขป แมกโดแนลด์นั่งเอามือเท้าคาง คิ้วใหญ่ซึ่งเป็นสีทราวยของเขามุ่นขมวดกันจนเป็นสีเหลี่ยมที่เดียว

“ผมกำลังจะลงไปบีร์ลสโตนเช้านี้” เขาพูด “ผมมานี้

ตั้งใจจะชวนคุณ -- คุณกับเพื่อนของคุณนี่แหละ ให้ไปกับผมอยู่พอดีทีเดียว แต่ฟังจากที่คุณพูด ชะรอยเราเห็นจะทำงานในลอนดอนได้ดีกว่ากระมัง”

“ผมคิดว่ามันจะไม่อย่างนั้นนะซี” โฮล์มส์พูด

“นอนใจเสียเถอะ มิสเตอร์โฮล์มส์!” สารวัตรร้อง “ภายในวันหนึ่งหรือสองวัน เรื่องลึกลับที่เบิร์ลสโตนก็คงเกร่ออยู่ตามหน้าหนังสือพิมพ์ แต่ความลึกลับนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ ในเมื่อมีคนคนหนึ่งในลอนดอนทำนายเหตุอุกฉกรรจ์รายนี้ไว้ก่อนมันเกิดขึ้นจริง ๆ เสียอีก เราชั่วแต่เอาตัวคนนั้นมาให้ได้เท่านั้น เรื่องราวที่เหลือก็จะคลี่คลายออกมาเองแหละ”

“ก็แน่ละ มิสเตอร์แมก แต่คุณหมายมั่นปั้นมือจะเอาตัวคนที่ใช้ชื่อว่าพอร์ล็อกนี้ได้ยังไงกัน”

แมกโดแนลด์ตรวจดูจดหมายที่โฮล์มส์ยื่นส่งให้แล้วหันหัว “ส่งทางไปรษณีย์ในแคมเบอร์เวล นั่นไม่ช่วยอะไรเรามากนัก ชื่อตามที่คุณว่าเป็นชื่อสมมติก็ไม่เห็นจะได้ความอะไรนัก แน่ละ คุณว่าคุณเคยส่งเงินไปให้เขาไม่ใช่หรือ”

“สองครั้ง”

“ทำยังไง”

“ใช้ธนบัตรส่งไปยังที่ทำการไปรษณีย์แคมเบอร์เวล”

“คุณไม่เคยย่องไปดูบ้างหรือว่าเป็นคนมารับ”

“ไม่เคย”

สารวัตรทำท่าแปลกใจและตกใจน้อย ๆ “ทำไมล่ะ”

“ก็เพราะว่าผมรักษาว่าจาสัตย์อยู่เสมอนะซี ผมสัญญาเขาไว้แล้วตั้งแต่เขาเขียนจดหมายมาครั้งแรกว่าผมจะไม่พยายามสืบเบาะแสเขาเป็นอันขาด”

“คุณคิดว่ามีใครคนหนึ่งอยู่เบื้องหลังเขานั่นหรือ”

“ผมรู้ว่า”

“ศาสตราจารย์ที่คุณเอ่ยชื่อให้ผมฟังนี่รี”

“นั่นแหละ!”

สารวัตรแมกโดแนลด์ยิ้มละไม และเปลือกตาของเขาเต้นยิบ ๆ เมื่อเขามองมาทางข้าพเจ้า “ผมจะไม่อำพรางคุณละ มิสเตอร์โฮล์มส์ พวกเราในกองสืบสวนอาชญากรรมคิดว่าคุณออกจะมีความคิดแปลก ๆ กับศาสตราจารย์คนนี้อยู่หน่อย ๆ ผมได้สืบสวนเรื่องนี้ด้วยตัวเองบ้างแล้ว ดูแก่ก็เป็นคนมีแววจลาต

ทรงภูมินานับถือมากอยู่นั้น”

“ผมดีใจที่คุณได้ไปไกลถึงแก่ตระหนักในแว่นลาดเข้าแล้ว”

“พ่อคุณเอ๋ย คุณจะทำยังไงได้ถ้าไม่ตระหนักอย่างนั้น! พอผมได้ฟังความเห็นของคุณแล้ว ผมก็เอาเป็นธุระไปหาแกทีเดียว ผมได้คุยกับแกถึงเรื่องอุปราคา การพูดคุยกุญโพลไปจับเรื่องนั้นเข้าได้ยังไงผมก็นึกไม่ออก แต่แกจัดเอาตะเกียงสะท้อนแสงกับลูกโลกออกมา อธิบายอยู่ประเดี๋ยวเดียวเรื่องก็กระจ่างหมด แกยังให้ผมยืมหนังสือมาเล่มหนึ่งเลย แต่ผมไม่รังเกียจหรอกที่จะพูดว่า มันออกจะกินหัวผมอยู่ ถึงผมจะมีการศึกษาอบรมจากเบอร์ดินมาเป็นอย่างดีก็เถอะ เมื่อสิริรวมความถึงการมีหน้ากระดุก ผมหงอก และการพูดอย่างขริ่มๆ เช่นนั้นนะ แกน่าจะเป็สมการใหญ่ได้อย่างดีๆ ที่เดียว เมื่อแกวางมือลงบนไหล่ผมในตอนที่จะจากกัน รู้สึกเหมือนพ่อให้ศีลให้พรก่อนที่จะออกไปเผชิญโลกอันเย็นชาเหี้ยมโหดนั้นเชียวแหละ”

โฮล์มส์หัวเราะหึๆ พลงเอามือถูกัน “ใหญ่ยิ่ง!” เขาพูด “ใหญ่ยิ่ง! บอกผมหน่อยเถอะ สหายแมกโดแนลด์ การสัมภาษณ์อย่างถึงใจและน่าปลื้มใจนี้เนะ ผมเข้าใจว่ากระทำกันในห้องทำงานของศาสตราจารย์ละซี”

“ก็อย่างนั้นแหละ”

“ห้องก็อยู่ ั้งไม่ใช่หรือ”

“ไ้มาก-- ทรูมากจริง ๆ มิสเตอร์โฮล์มส์”

“คุณหนึ่งที่โต๊ะเขียนหนังสือของเขาใช่ไหม”

“ก็อย่างนั้นแหละ”

“แสงแดดส่องตาคุณ ส่วนหน้าของเขาหลบอยู่ในเงามืดละซี”

“อ้อ มันคำแล้ว แต่ผมจำได้ว่าตะเกียงหันส่องหน้าผม”

“มันคงเข้าลักษณะนั้นแหละ คุณบังเอิญได้สังเกตเห็นรูปภาพเหนือหัวของศาสตราจารย์หรือเปล่า”

“ผมไม่ปล่อยให้อะไรคลาดสายตาไปมากนักหรอก มิสเตอร์โฮล์มส์ ผมอาจจะติดนิสัยอย่างนั้นจากคุณก็ได้ จริง ผมได้เห็นรูปภาพ-- เป็นรูปหญิงสาวแนบศีรษะไว้กับมือ ข้าเลื่องมองมายังคุณทางทางตา”

“ภาพสีน้ำมันนั้นแหละ เป็นภาพฝีมือของฌอง บัปติสต์ กรูซ”

สารวัตรพยายามแค้นทำท่าสนใจ

“มอง บัปติสต์ กรูซ” โฮล์มส์กล่าวต่อ พลางเอานิ้วมือจิกกันและเอนหลังพิงเก้าอี้ตามสบาย “เป็นจิตรกรฝรั่งเศสผู้ประสบความสำเร็จในระหว่างปี ๑๗๕๐ กับ ๑๘๐๐ ผมหมายถึงความสำเร็จในทางฝีมืองานเขานั้นแหละ วงการวิพากษ์วิจารณ์สมัยใหม่มักยกย่องเขาเสียยิ่งกว่าคนรุ่นเขาได้ทำมาแล้วเสียอีก”

นัยน์ตาของสารวัตรชักจะปรือๆ “มันไม่ดีกว่าหรือถ้าเรา...” เขาพูด “เรากำลังทำอย่างนั้นอยู่แล้ว” โฮล์มส์ขัดขึ้น “อะไรทั้งหมดที่ผมกำลังพูดอยู่นี้ ล้วนแต่เข้าประเด็นของเรื่องที่คุณเรียกว่าความลับที่เบิร์ลสโตนอย่างสำคัญ และตรงจุดมากทั้งสิ้น ว่าที่จริงเราจะเรียกว่ามันเป็นหัวใจของเรื่องโดยนัยหนึ่งก็ได้”

แมกโดแนลด์ยิ้มเนือๆ และมองดูข้าพเจ้าอย่างขอความเห็นใจ “มিসเตอร์ โฮล์มส์ ความคิดของคุณออกจะเล่นเร็วสำหรับผมไปหน่อย คุณละหวั่งที่เกี่ยวข้องไปเสียห้วงหนึ่งหรือสองห้วงแล้ว ผมจะโดดข้ามห้วงที่ว่างไปก็ไม่ได้ ช่างเขียนที่ตายไปแล้วกับเรื่องที่เบิร์ลสโตนมันจะเกี่ยวกันได้อย่างไรในโลกอันไพศาลนี้เล่า”

“ความรู้ทั้งหลายย่อมเกิดประโยชน์แก่นักสืบทั้งสิ้น” โฮล์มส์กล่าว “แม้แต่ความจริงเล็กๆ น้อยๆ ที่ว่าในปี ๑๘๖๕ นั้น ภาพฝีมือกรูซภาพหนึ่ง ชื่อว่า ‘La jeune fille à l’agneau’ ชื่อขายกันเป็นเงินถึงหนึ่งล้านสองแสนฟรังก์ -- กล้วยี่หมื่นปอนด์ทีเดียวนะ -- ในการขายที่ปอร์ตาลีส์นี่แหละ อาจจะสะกิดใจให้คุณเกิดความคิดขึ้นบ้างก็ได้”

การณเป็นที่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเช่นนั้น สารวัตรทำท่าสนใจอย่างจริงจังขึ้นมาทีเดียว

“ผมจะสะกิดใจคุณด้วยก็ได้” โฮล์มส์กล่าวต่อ “ว่าเงินเดือนของศาสตราจารย์นั้นอาจจะสอบเอาเป็นแน่ได้ในสมุดหลักฐานที่เชื่อถือได้หลายเล่ม เงินจำนวนนั้นตกปีละเจ็ดร้อยปอนด์”

“ถ้าอย่างนั้นละก็ เขาเอาเงินที่ไหนมาซื้อ...”

“ก็ถึงว่าซี! เขาซื้อได้อย่างไร”

“เอ นั่นน่าฟังอยู่” สารวัตรพูดอย่างตริกตรอง “พูดไปเถอะ มิสเตอร์ โฮล์มส์ ผมชอบ น่าฟัง!”

โฮล์มส์ยิ้มละไม เขาหันหน้าเพราะคำชมอย่างจริงใจเสมอ -- ตามวิสัยของศิลปินที่แท้จริงนั้นเทียว “เรื่องที่เบิร์ลสโตนเป็นอย่างไร” เขาถาม

“เรายังมีเวลา” สารวัตรพูดพลางดูนาฬิกาพก “ผมมีรถรออยู่ที่ประตูคันทันหนึ่ง

ซึ่งจะพาเราไปยังสถานีวิกตอเรียภายในไม่ถึงยี่สิบนาที ว่าแต่เรื่องราวรูปภาพนี้แหละ ผมคิดว่าคุณได้บอกครั้งหนึ่งนะ มิสเตอร์โฮล์มส์ ว่าคุณไม่เคยพบกับศาสตราจารย์ มอริอาร์ตี่เลย”

“จริง ผมไม่เคยพบเลย”

“ถ้าอย่างนั้นคุณรู้อย่างไรถึงห้องหับของเขา”

“อ้อ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผมเคยเข้าไปอยู่ในห้องของเขาสามครั้ง--สองครั้งไปคอยเขาด้วยธุระต่างกัน แล้วก็กลับออกมาเสียก่อนได้พบเขา อีกครั้งหนึ่ง--นั่นแหละ ผมแทบไม่กล้าจะเล่าถึงครั้งนั้นให้นักสืบของทางราชการฟังเสียเลย มันเป็นช่วงโอกาสสุดท้ายที่ผมได้ถือสิทธิค้นเอกสารของเขา--แต่ก็ได้ผลที่คาดไม่ถึงอย่างที่สุด”

“คุณพบอะไรส่อพิรุณอยู่หรือ”

“ไม่พบอะไรเลยจริงๆ นั่นแหละเป็นข้อที่ทำให้ผมพิศวงอยู่ ถึงอย่างไรก็ตาม ตอนนั้นคุณก็มองเห็นแง่ที่เกี่ยวกับรูปภาพแล้ว มันแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนมีทรัพย์สินเป็นปึกแผ่นมาก เขาได้ทรัพย์สินมาด้วยวิธีใด เขาเป็นโสด น้องชายของเขาเล่าก็เป็นเพียงนายสถานีคนหนึ่งในภาคตะวันตกของอังกฤษ ตำแหน่งของเขามีมูลค่าปีละเจ็ดร้อยปอนด์ แต่เขาก็มีภาพฝีมือกรูซ”

“แล้วยังไง”

“ข้ออนุมานเป็นอันกระจ่างอยู่แล้วชัดๆ”

“คุณหมายความว่าเขามีรายได้อันมหาศาล และเขาคงต้องหามาได้โดยทางผิดกฎหมายอย่างนั้นหรือ”

“ก็อย่างนั้นแหละซี แลนะ ผมมีเหตุผลอื่นๆอีกในการที่คิดเช่นนั้น--มีสายใยเส้นเล็กน้อยอีกเป็นโหลๆสานไปจนถึงใจกลางของใย ซึ่งเจ้าตัวมีพิษงอกบนตานึง แอบแฝงตัวอยู่เที่ยวละ ผมชั่วแต่เฝ้าถึงภาพฝีมือกรูซก็เพราะว่ามันนำเรื่องเข้าอยู่ในข่ายความสังเกตของคุณเองอย่างนี้แหละ”

“เออละ มิสเตอร์โฮล์มส์ ผมรับว่าความที่คุณพูดมานี้น่าสนใจอยู่ มันยิ่งกว่าน่าสนใจอีก--มันน่าอัศจรรย์ทีเดียว แต่ขอให้เราได้รับความกระจ่างขึ้นอีกสักหน่อยเถอะ ถ้าคุณสามารถทำได้ มันเป็นการหาकिनทางปลอมลายมือ ทำเงินปลอมหรือย่องเบา--รวมความว่าเขาได้เงินมาจากไหนกัน”

“คุณเคยอ่านเรื่องของโจนาทาน โวลต์ บ้างไหม”

“อ้อ ชื่อนี้ฟังจะคุ้นๆ หูอยู่ ใครคนหนึ่งในเรื่องนิยาย นี่ไม่ใช่หรือ ผมไม่ค่อยจะเลื่อมใสนักสืบในนิยายมากนัก -- เป็นคนจำพวกที่ทำอะไรแล้วก็ไม่เคยบอกให้คุณรู้ว่าเขาทำอย่างไรนั่นแหละ นั่นมันเป็นแต่เรื่องนึกฝันไม่ใช่การงาน”

“โจนาทาน ไวลด์ ไม่ใช่คนนักสืบหรอก และก็ไม่ได้อยู่ในเรื่องนิยายด้วย เขาเป็นจอมอาชญากรเที่ยวละ มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่แล้ว -- ตกปี ๑๗๕๐ หรือราวๆ นั้นแหละ”

“ถ้าเช่นนั้นเขาก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรกับผม ผมมันเป็นคนถนัดทางปฏิบัติอยู่”

“มิสเตอร์แมก สิ่งที่เป็นทางปฏิบัติที่สุดที่คุณควรจะทำในชีวิตของคุณก็คือ ปิดประตูข้างตัวเองสักสามเดือน และอ่านตำนานอาชญากรรมสักวันละสิบสอง ชั่วโมงนั่นแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามวัฏฏะ -- แม้แต่ศาสตราจารย์มอริอาร์ตก็เถอะ โจนาทาน ไวลด์ เป็นกำลังเร้นลับของพวกผู้ร้ายในลอนดอนที่เขาขายมันสมองและกิจการให้โดยวิธีหักค่าป่วยการสิบห้าในร้อย เมื่อกล้อเก่าหมุนไปซี่ล้ออันเดียวกันก็กลับมาอีก มันเกิดมาก่อนแล้วทั้งนั้น ทั้งยังจะเกิดอีกในวันข้างหน้า ผมจะบอกคุณสักอย่างหนึ่งหรือสองอย่างเกี่ยวกับมอริอาร์ต ซึ่งอาจจะทำให้คุณสนใจก็ได้”

“คุณคงทำให้ผมสนใจอย่างแน่นอน”

“ผมบังเอิญรู้ว่าใครเป็นห่วงแรกในสายโซ่ของเขาอยู่ สายโซ่ที่มีจอมวายร้ายคนนี้อยู่ที่ปลายข้างหนึ่ง กับมีพวกนักเลงหัวไม้เอย นักล้วงกระเป๋ายเอย นักชู้กินเอย ตลอดจนนักเล่นไพ่โกง สิริรวมตั้งร้อยอยู่ข้างหนึ่ง พร้อมด้วยอาชญากรรมทุกชนิดอยู่ในระหว่างกลาง หัวหน้าเสนานิกรของเขาชื่อพันเอก ซีบาสเตียนมอร์ริส ผู้อยู่เหนือเมฆ ระแวงระวัง และไม่เปิดช่องให้กฎหมายเข้าถึงเท่าๆ กับตัวเขาเอง คุณคิดว่ามอริอาร์ตจ่ายให้เขาเท่าไร”

“ผมอยากจะฟังอยู่ที่เดียว”

“ปีละหกพันนั่นแหละ นั่นเป็นค่ามันสมอง คุณคงเข้าใจไว้เถอะ -- เป็นหลักการธุรกิจแบบอเมริกัน ผมรู้รายละเอียดข้อนี้มาโดยบังเอิญแท้ๆ นายกรัฐมนตรีก็ยังไม่ได้เท่าเขา นั่นให้แนวความคิดคุณเกี่ยวกับรายได้ของมอริอาร์ตและอันดับขั้นที่เขาทำงานเที่ยวละ อีกข้อหนึ่ง ในครั้งหลังนี้ผมได้เอาเป็นรูระลึบบေးแซ่เช็ดบางฉบับของมอริอาร์ต -- ชั่วแต่เช็ดธรรมดาๆ ที่เขาชำระค่าใช้สอยภายในบ้าน

เท่านั้น เช็คเหล่านั่นถอนเงินจากธนาคารต่างๆ ถึงหกแห่ง นั่นทำให้คุณรู้สึกยังงี้บ้างไหม”

“ประหลาดอยู่ แน่หนอนทีเดียว! แต่คุณแปลความว่าอย่างไรล่ะ”

“ก็แปลว่าเราไม่ต้องการให้เกิดเสียงนินทาเกลียดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเขา นั่นแหละ เขาไม่ประสงค์จะให้ใครรู้สึกคนเดียวว่าเขามีเท่าไร ผมไม่สงสัยเลยว่า เขาเปิดบัญชีธนาคารไว้ตั้งยี่สิบแห่งทีเดียว ส่วนใหญ่ของสมบัติเขาในต่างประเทศ นั้นก็เห็นจะอยู่ในดอยช์แบงก์หรือเครดิตลียองแนลส์อะไรก็เทือกนี้แหละ ตอนไหน คุณมีเวลาว่างสักหนึ่งหรือสองปีละก็ ผมจะมอบเรื่องของศาสตราจารย์มอริอาร์ตีให้คุณศึกษาพิจารณาเสีย”

การสนทนา ยิ่งดำเนินไป สารวัตรแมกโดแนลด์ก็ยิ่งซาบซึ้งใจมากขึ้นเรื่อยๆ เขามีความสนใจจนลืมตัวไปเลย ถึงตอนนั้นบุบปัปสติปัญญาในทางปฏิบัติแบบชาวสกอตของเขา ก็พาเขาหวนกลับมาสู่ปัญหาเฉพาะหน้าอีกครั้งหนึ่ง

“ถึงอย่างไรเขาก็สามารถจะเก็บออมได้อยู่ดี” เขาพูด “คุณพาเราไขว้เขวไปกับเรื่องราวที่น่าสนใจของคุณเสียแล้วละ มิสเตอร์โฮล์มส์ ข้อที่มีความสำคัญอย่างจริงจังก็คือคำพูดของคุณที่ว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ระหว่างศาสตราจารย์กับอาชญากรรมรายนั้นนั่นเอง -- คือข้อที่ว่าคุณได้ความจากคำเตือนที่ได้รับทางพอร์ล็อกคนนั้นละ เราจะเอาความคืบหน้าไปกว่านั้นตามความต้องการทางปฏิบัติของเราในขณะนี้ได้บ้างไหม”

“เราจะขมวดข้อคิดเห็นเกี่ยวกับมูลเหตุจูงใจของอาชญากรรมกันดูบ้างก็ได้เท่าที่ผมประมวลเอาจากคำบอกเล่าในชั้นเดิมของคุณ มันเป็นฆาตกรรมที่ไขไม่ออก หรืออย่างน้อยก็ยังไม่มียุติ ที่นี้ ดีเสียว่าที่มาของอาชญากรรมนั้นเป็นดังที่เราสงสัยจริง มูลเหตุจูงใจก็อาจมีได้สองประการต่างกัน ในประการแรก ผมจะบอกคุณให้ก็ได้ว่า มอริอาร์ตีใช้ท่อนเหล็กปกดครองคนของเขาเที่ยวระวิญษ์ของเขาเป็นที่น่าแยเกรงนัก มีการลงโทษอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นในกฎหมายของเขา นั่นคือความตาย ที่นี้เราจะสมมติกันดูว่า ผู้ที่ถูกฆาตกรรมรายนี้ -- คือ ดักลาส ผู้ซึ่งควราตายของเขาล่วงรู้ถึงสมุนคนหนึ่งของจอมวายร้ายนี้ละ -- เกิดทรยศต่อหัวหน้าใหญ่ขึ้นมาในทำนองใดทำนองหนึ่ง การลงโทษเขาจึงอุบัตินั้น โดยจะให้เป็นที่ยุติแก่สมุนทั้งหลายด้วย -- แม้เพียงเพื่อก่อความกลัวตายกับคนเหล่านั้นก็ตาม”

“เอาละ นั่นเป็นแนวหนึ่งละ มิสเตอร์โฮล์มส์”

“ส่วนอีกแนวหนึ่งก็คือว่ามันเป็นการก่อกรรมทำเข็ญของมอริอาร์ตีตามวิธีทางงานปกตินั่นเอง มีการลักขโมยเอาอะไรไปบ้างไหม”

“ผมไม่ได้ยินว่ามี”

“ถ้ามี มันก็คงขัดกันกับสมมติฐานข้อแรกและเข้ากันกับข้อที่สอง มอริอาร์ตีอาจจะรับภาระดำเนินการโดยมันหมายในส่วนแบ่งก็ได้ หรืออาจจะได้ค่าป่วยการจำนวนมากในการที่รับทำก็ได้ มันอาจเป็นไปได้ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง แต่ถึงจะเป็นอย่างไหน หรือแม้จะมีอะไรผสมผสานเป็นอย่างที่สาม มันก็ต้องเป็นที่เบิร์ลสโตนนั้นแหละที่เราจะต้องลงไปแสวงหาคำตอบ ผมรู้จักคนของเราดีเกินกว่าจะนึกเห็นว่าเขาจะทิ้งอะไรไว้ที่นั่นให้เราสาวไปถึงเขาได้ทีเดียว”

“ถ้าฉันก็เบิร์ลสโตนนั้นแหละเป็นแหล่งที่เราต้องไป!” แมกโดแนลด์ร้องพร้อมกับผุดลุกจากเก้าอี้ “แล้วกัน! สายไปกว่าที่ผมคิดไว้เสียแล้ว ผมให้เวลาคุณเตรียมตัวได้เพียงห้านาที ท่านสุภาพบุรุษ ช้ากว่านั้นไม่ได้”

“เท่านั้นก็พอผมไปแล้วสำหรับเราทั้งสองคน” โฮล์มส์พูดในขณะที่เขาลุกขึ้นกระวีกระวาดไปพลัดเสื้อคลุมยาวออกสวมเสื้อชั้นนอกแทน “ในระหว่างทางที่เราไป ผมต้องขอร้องให้คุณเล่าเรื่องทั้งหมดให้ผมฟังละ มิสเตอร์แมก”

“เรื่องทั้งหมด” นั้นปรากฏว่าน้อยอย่างน่าพิศวง แต่ถึงกระนั้นก็มีอะไรๆ อยู่พอที่จะให้ความมั่นใจแก่เราว่า เรื่องเบื้องหน้าเรานี้อาจจะควรแก่ความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดที่สุดของเอ็ดทักเคสก็ได้ โฮล์มส์แจ่มใสขึ้นและเอามือถูกันอยู่ไปมาในระหว่างที่ฟังรายละเอียดอันเล็กน้อยแต่น่าทึ่งนั้น ลับดาห์อันจับใจยาวนานเป็นอันว่าผ่านพ้นเราไปแล้วและในที่สุดก็มีเรื่องที่เหมาะสมสำหรับคุณวิเศษอันน่าทึ่งรออยู่ คุณวิเศษซึ่งเมื่อไม่ได้ใช้ก็กลายเป็นเรื่องก่อความรำคาญให้แก่เจ้าของเสียทีเดียวกับคุณวิเศษทั้งหลายนั้นแหละ เวลาอยู่เฉยๆ มันสมองอันคมกริบประดุจมิดโกนก็ดื้อและขึ้นสนิมไปที่เดียว

นัยน์ตาของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ เป็นประกายวาว แก้มที่เขียวก็กลับมีสีส้มอิมเม็บ ทัวทั้งใบหน้าอันกระตือรือร้นของเขาเปล่งปลั่งไปด้วยรัศมีภายใน ยามเมื่องานที่เรียกร้องต้องการได้เดินทางมาสู่เขาแล้ว เขานั่งชะงักตัวในรถฟังคำบรรยายคร่าวๆ ของแมกโดแนลด์เกี่ยวกับปัญหาที่รอเราอยู่ในซัสเซกซ์อย่างตั้งอกตั้งใจ ในขณะที่อธิบายให้เราฟัง ตัวสารวัตรเองได้อาศัยเรื่องราวในบันทึกที่รถส่งนมได้นำมาในชั่วโมงต้นๆ ของเช้าวันนั้น ไวต์ เมลัน นายตำรวจท้องที่

เป็นเพื่อนของแม็กโดแนลด์ เขาจึงได้รับข่าวทันท่วงทีกว่าที่ทางสกอตแลนด์ยาร์ดได้รับตามปกติมาก เมื่อตำรวจท้องถิ่นต้องการความช่วยเหลือจากกรม มันย่อมเป็นเรื่องที่ต้องสืบสวนเป็นสามารถทีเดียว เอตทัคคะในกรุงจึงถูกขอแรงให้ช่วยเป็นธรรมดา

ต่อไปนี่คือข้อความในจดหมายที่เขาอ่านให้เราฟัง

“สารวัตรแม็กโดแนลด์ที่รัก : ผมได้ส่งคำขอร้องให้คุณช่วยเหลือเป็นทางการมาในอีกซองหนึ่งต่างหากแล้ว ส่วนนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสำหรับคุณ ขอให้โทรเลขบอกผมว่าคุณจะลงมายังเบิร์ลสตันได้โดยรถไฟขบวนไหนในตอนเช้า ผมจะได้ไปคอยรับ หรือไม่ก็จะส่งคนไป ถ้าผมไม่ว่าง เรื่องนี้อลหม่านอยู่ ขอให้รีบมาอย่าชักช้า ถ้าคุณสามารถนำมิสเตอร์โฮล์มส์มาด้วย ก็ขอได้โปรดทำเถิด เพราะเขาคงได้พบอะไรบางอย่างตามวิสัยของเขา เราออกจะคิดว่าเรื่องทั้งหมดผูกขึ้นสำหรับเล่นละครทีเดียว ถ้าไม่มีคนตายอยู่ในเรื่อง ฟังไว้! มันเป็นเรื่องอลหม่านอยู่”

“เพื่อนของคุณดูจะไม่ใช้คนโง่เลยนะ” โฮล์มส์เอ่ยขึ้น

“ไม่ใช่ครับ ไวต์ เมสัน เป็นคนแข็งขันมาก ถ้าจะให้ผมวินิจฉัยละก็”

“เออละ คุณมีอะไรอีกไหม”

“ก็เพียงแต่ว่าเขาคงให้รายละเอียดบางอย่างถึงถ้วนเมื่อเราพบเขาเท่านั้น”

“ถ้างั้น คุณรู้ชื่อมิสเตอร์ดักลาส และรู้ว่าเขาถูกฆาตกรรมอย่างน่าสยดสยองยังไง”

“นั่นอยู่ในรายงานที่ส่งมาเป็นทางการ รายงานไม่ได้ว่า ‘น่าสยดสยอง’ หรือกนั้นไม่ใช่คำที่ใช้กันเป็นทางการ รายงานระบุชื่อจอห์น ดักลาส และบอกว่าเขามีบาดแผลที่ศีรษะเพราะถูกปืนลั่น ทั้งยังระบุเวลาเกิดเหตุ เป็นเวลาร่วมสองยามเมื่อคืนนี้ด้วย และเสริมทำยว่าคดีนี้เป็นคดีฆาตกรรมอย่างไม่มีที่สงสัย แต่ยังไม่มีการจับกุม และว่าเป็นคดีที่มีเค้าเงื่อนชวนฉงนสนทนงให้มาก นั่นแหละ มิสเตอร์โฮล์มส์ เป็นความรู้ทั้งหมดอย่างสิ้นเชิงที่เราມีอยู่ในขณะนี้”

“ถ้างั้นเราก็ต้องทิ้งมันไว้แค่นั้นก่อน--ผมขอละ มิสเตอร์แม็ก การรู้วามด่วนสร้างความเห็นลงบนหลักฐานที่ไม่เพียงพอเป็นพิษแก่อาชีพของเราเท่านั้น

ในขณะนี้ผมมองเห็นได้แน่นอนสองอย่างเท่านั้น -- คือจอมมันสมองในลอนดอนกับคนตายในซัสเซกซ์ เส้นสายในระหว่างนั้นแหละเป็นเส้นสายที่เรากำลังจะสืบสาวกัน”

ตรวจร่าง

หนังสือชุด
เชอร์ล็อก โฮล์มส์ ลำดับที่ 4
ตอน หุบเขาแห่งภัย

เมื่อ **มิสเตอร์ดิกลาส** แห่งคุกฮาสน์เบิร์ลสโดนถูกฆาตกรรมอย่างน่าสยดสยอง
โดยมีรอยเลือดที่หน้าต่ากราวกับบ่งชี้ว่าเป็นฝีมือของคนจากนอกคุกฮาสน์
แต่พิรุธของกริยาและเพื่อนสนิทของผู้ตาย
ทำให้ **เชอร์ล็อก โฮล์มส์** ต้องค้นหาความจริง

หุบเขาแห่งภัย คือเรื่องราวลึกลับน่าติดตามที่เผยให้เห็นสายใยแห่งอุบายและแรงจูงใจอันซับซ้อน
สำรวจประเด็นของวัฒนธรรมและการลงโทษ ทักกอลเข้าด้วยกันผ่านการเล่าเรื่องที่แยบยล
เหมาะสำหรับผู้แสวงหาประสบการณ์อันแปลกใหม่และต้องการทดสอบสติปัญญาอย่างยิ่ง

เรื่องราวของโฮล์มส์เป็นต้นแบบให้นวนิยายมากมาย อีกทั้งยังปรากฏในงานรูปแบบอื่นๆ นับไม่ถ้วน
แต่การผจญภัยดั้งเดิมของเขาก็น่าดึงดูดใจและสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้อ่านทุกคนอย่างไม่เสื่อมคลาย
เพราะเชอร์ล็อก โฮล์มส์ คือวรรณกรรมสืบสวนคลาสสิกชิ้นสำคัญของมนุษยชาติ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6006-6

กดลองอ่าน

Cover Design: Nawapat A.
Typography: Pichakorn

135 บาท